

²⁵És most tudom, hogy közületek, akik között jártam, az Isten országát hirdelve, többé nem látja arcomat senki. ²⁶Ezért bizonyoságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenki vértől tiszta vagyok. ²⁷Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát. ²⁸Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérevel szerzett. ²⁹Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok jönnek közéték, akik nem kímélik a nyájat, ³⁰sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik hazugságokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. ³¹Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat.

Kedves Testvéreim!

Családi beszélgetéseinkben egyre gyakrabban kerül elő az utazás, a nyaralás. A jó idő a gyerekekből is előhozza a kérdéseket: mikor megyünk Piliscsabára, Szárszóra...? De mi felnőttek is egyre jobban vágyunk a kimozdulásra, az utazásra, a nyárra... vajon el tudunk-e menni valahová idén? Többektől hallottam, hogy olyan játékot játszanak otthon, hogy ma hová nem utaztunk el. És az internet segítségével bebarangolnak egy-egy várost, országot. De lehet virtuálisan múzeumba menni. Mi, egyenlőre csak a régi nyaralási képek nézegetéséig jutottunk, felidézzük azt, hogy hol jártunk, terveket szövögetünk, amelyek természetesen mint feltételes módban vannak.

A mai napon az utazásról lesz szó. Egy rövid játékra hívok most mindenkit. Az a kérdésem, hogy hova utaznál? Ha holnap feloldanák a kijárási korlátozást, és mindenkinek felkínálnák, hogy bárhová mehetne, sőt még anyagiakat is biztosítanak hozzá... akkor hová mennél?

Pál apostol nagyon úgy tűnik, hogy szeretett utazni. Az első – és egyben távolságban legrövidebb - missziói út, ahogyan azt az ApCsel leírása alapján kiszámolták több mint 2000 km hosszú volt, amelynek egy részét hajón, a nagyobb részét pedig a Tauruszon is átkelve gyalog tett meg munkatársaival.

Érdekes megfigyelni azt, ahogy Lukács lejegyzí ezeket az utazásokat, hogy nem egyszerűen gondol egyet és oda megy, hanem engedi, hogy Isten vezesse. Egy helyen le is írja, hogy bár Pál szeretett volna pl. Efezusba menni, de Isten Lelke megakadályozta ebben. A mostani utazása is ilyen. Nem azért megy, mert annyira szeretne, hanem mert belülről érzi, feszíti, hajtja valami. Tudja, hogy mennie kell, de azt is tudja, hogy ez az útja a szenvedésekhez, megpróbáltatásokhoz vezet majd. Pál már hozzászokhatott ehhez, hiszen városról városra üldözték, volt, hogy megverték, máskor megkövezték... most azonban tudja, érzi azt, hogy ez az utazás más. Egy hosszú, több hónapos Macedónián és Görögországon keresztül tartott missziói utat követően visszafelé, Jeruzsálem felé tartanak. Az első gyanús jel, hogy míg a többiek hajóval mennek, addig Pál egyedül, gyalog teszi meg az út egy nem kis távját. Egyedül szeretne lenni, mintha készülne valamire. Aztán találkozik az efezusi vénekkel. Nagyjából egy évvel azelőtt búcsúzhatt el tőlük, három évi Efezusban tartózkodás után. Szeretett Efezusban, annak ellenére, hogy itt sem volt egyszerű az élete, sokat szenvedett, de érdemes volt küzdenie, sokan lettek Jézus követői a városban az ő bizonyágtétele nyomán. Most újra találkozni akar velük, és bár nem megy be a városba, de magához hívhatja a gyülekezet vezetőit, és elmondja nekik: *És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe. Hogy mi ér ott engem, nem tudom,* ²³*csak azt, hogy a Szentlélek városról városra bizonyoságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám.* ²⁴*De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.* Ezután következik mai alapigénk, de most álljunk meg még itt egy pillanatra.

Pált a Lélek vezeti, és bár tudja, hogy mi vár rá – ami később egyébként be is igazolódik – mégis nem az ellenkező irányba megy, hanem felvállalja, mert még az „életem sem drága, csakhogy ... bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének örömhíréről.”

A héten feltöltöttem egy bibliaórai anyagot, Jónás prófétáról. Akit elhív az Isten, hogy vigye az üzenetét, ő pedig megpróbál elmenekülni a feladat elől. Pál apostol nem ilyen volt. Azt nem gondolom, hogy Pál szerette kínozni magát, vagy kereste a lehetőségét annak, hogy minél nehezebb legyen az élete, de onnantól, hogy ránézett Krisztusra, hogy meglátta őt azon a Damaszkuszi úton, onnantól kezdve nem volt kérdés számára, hogy kinek a hangját követi. Onnantól nem a saját feje után ment, nem a saját elképzeléseit követte, hanem vállalta a megszégyenítést, a börtönt, a kínzást – sőt még a halálát is. Onnantól volt egy pásztora, akinek a hangját követi.

Ma jó pásztor vasárnapja van. Arról szól ez a vasárnap, hogy induljunk el mi is a mi pásztorunk után. A pásztor és a nyáj képe a Biblia egyik legtöbbször használt hasonlata Isten és az ember kapcsolatára. Most is ebbe kaphatunk bepillantást.

Az efezusi vének, akik találkoztak ott Milétosz kikötőjében Pállal nagyon is tisztában voltak azzal, hogy kicsoda az apostol. Nem kellett őt bemutatni, jól tudták azt is, hogy egy, csupán egyetlen egy valaki van, akire Pál apostol hallgat: ez a feltámadott és mennybe ment Jézus Krisztus. Senki más nem tudta Pált meggyőzni, mindenki más véleményével ellentétben ő tántoríthatatlan maradt.

Pál pásztora Jézus Krisztus. De a Jézus által pásztortolt maga is pásztorrá válik, és ezért hívja magához Pál az efezusi véneket. Mert annak a gyülekezetnek – amelyben ő három évig a pásztora, a vezetője volt, és amelyet távolról is pásztortolt vezetett, mostantól nélküle kell boldogulni. Ezért mondja el alapigénk sorait:

²⁸Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett. ²⁹Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok jönnek közétetek, akik nem kímélik a nyájat, ³⁰sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik hazugságokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. ³¹Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat.

Pásztorolni a nyájat, vezetni a rám bízottakat. Sokszor azt gondoljuk erről, hogy a lelkész feladata ez. Lelkipásztor – használjuk ezt a szép kifejezést. De mit is jelent ez Pál apostol szavainak fényében és az ő példáját látva?

Mit tesz Pál? Jézusra a jó pásztorra néz, és az ő irányításával éli az életét. Jézus pedig rajta keresztül irányítja sokak életét. Így válik Pál pásztorrá. Nem a teológiai tudása, nem az elszántsága, nem is az elhívása teszi ezt, hanem az, hogy figyel Jézusra, és követi a hangját, pontosabban csak Jézusnak a hangját követi, semmi mást. Nem a saját feje után megy, nem a saját érdekeit nézi, hanem Jézusra figyel, ahogy a bárány figyel a pásztorára. És Jézus felhasználja Pál minden képességét arra, hogy ő maga olyan pásztor legyen, akinek szavait kétezer év után is olvassák, és vezetést remélnék rajta keresztül. Mert Pál nem a sajátját mondja, hanem azt, ahogyan ő megértette Krisztust.

Egy játékra hívtalak az elején. Hova utaznál? Pál oda utazik, ahová az Úr Jézus Krisztus mutatja és mondja, és ettől ő boldog, sőt az élete sem drága...

Ismét egy éneket fogunk énekelni, egy egyszerű népdalt, Túrmezei Erzsébet szövegével. Ebben a szövegben olvassuk: „Te elveszett bárány, Jézus keres téged. Mint ő, a jó pásztor, nem szeret úgy senki. Szegény báránykáját vérén is megmenti.”

Jézus utánunk jön – ahogyan Pál után is elment és megszólította őt a damaszkuszi úton, és elhívta a szolgálatra, úgy érted is utánad megy, és megszólít és elhív. Isten téged is hív. Ő szeretne a te pásztorod is lenni. Szeretne téged is vezetni. Ez az utazás nem biztos, hogy ínyedre van, nem biztos, hogy elsőre azok az úticélok jutnának eszedbe, amerre ő vezet, de egy biztos, hogy ha Jézussal jársz, akkor egyrészt boldog leszel, másrészt te is pásztorrá válsz.

Ezt tudom, mert én magam is megtapasztaltam. Mert nem úgy születtem, hogy lelkész szeretnék lenni. De megragadott, és vezetett. Embereken – pásztorokon keresztül, és bár egészen más irányba készültem indulni, de nyitott voltam az ő hangjának meghallására. És nem bántam meg. Az elmúlt 23 évben egy pillanatra sem bántam meg, hogy rá hallgattam.

De nem csak a lelkészi szolgálat lehet olyan, ahol pásztorokká válhatunk. Mert lehetünk pásztor a családunknak, a munkahelyi közösségünknek, a környezetünknek. Nem csak és kizárólag szavakkal, hanem a tetteinkkel életünkkel is bizonyosságot tehetünk arról, hogy az én kihez tartozom. Mert pásztorokodni ezt jelenti. Hogy elmondom, megmutatom a másoknak a Jó pásztor.

Ezekben a mindenki számára nehéz időkben, amikor – ahogyan szintén Túrmezei Erzsébet mondja: Nem tudjuk mi jön, mit hoz a holnap – különösen is fontos, hogy Jézus nyája, megmutassa ennek a világnak, hogy van hová menni, van célunk, és van utunk. Mutassuk meg ennek a világnak, hogy nekünk olyan pásztorunk van, aki utat mutat a járvány idején éppen úgy, mint amikor minden rendben van. Lehet, hogy most a halál árnyékának völgyében járunk, de ha ő vezet minket, akkor az út a füves legelők felé és a csendes vizekhez vezet. Így legyen!